

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 134.

Anden Sæssion.

41de Møde.

Tirsdagen den 3die December.

(Fortf.)

Indenrigsministeren (fortf.): Jeg kan ikke være enig med den ærede Forslagsstiller i, at Uvalgets Forslag er at betragte som et saa farligt Angreb paa Valgloven, som han har skildret det. Jeg kan virkelig ikke indsee, at naar man vil gjøre Noget i denne Sag, man da kan gjøre noget Andet, end det, som Udvalget har foreslaaet. Naar man vil gjøre Noget under Bibehold af den hele Valglov og uden at afvige betydeligt fra denne, saa bliver Spørgsmaalet, hvilket af de to Forslag, som her ere, fremkomne, afviger mindst fra Valgloven; og det forekommer mig da, at dette maa siges at være Tilfældet med Udvalgets Forslag. Jeg erkjender fuldkommen, at Raaringen har meget for sig, det er ganske vist, men det kan ikke nægtes, at denne collective Afstemning, som den er, ogsaa har sine Betænkeligheder, eller ialtsald har enkelte Sider ved sig, som kunde være mindre gode (Tscherning: Hør!). Det er unægtelig, at disse Sider fremtræde meest i de Egne, hvor man har flaaet forskellige Districter sammen i det samme Valgdistrict, skjøndt disse Districter have skarpt modsatte Følelser og Interesser. I et saadant Tilfælde er det noget Unaturligt at ville åbsolut have en collectiv Afstemning. Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad der er passeret paa det Valgfæd, hvorom Talen er; men det vil dog for Enhver, som er bekendt dermed, vistnok være temmelig klart, at det har noget imod sig at ville bringe 2 Districter, som staae temmelig skarpt imod hinanden, sammen til collectiv Afstemning (Nei!). Ja, jeg troer dog, at ved denne Valghandling var der en temmelig stærk An-

skuelse, som ikke fandt sit naturlige Udtryk i Raaringen, saa at, hvis der er Noget Sted, man kan renoncere derpaa, saa forekommer det mig (Tscherning: Hør!), at det er rimeligt, at gjøre det paa et saadant Sted (Hør!), og at man der kan benytte den almindelige Afstemning, som Valgloven ogsaa hjemler. Men, hvis en Sondring i det Hele skal finde Sted imellem Kallundborg og Samsø, saa forekommer det mig, at det Rigtigste er, saaledes som Udvalget har gjort det, at ordne Forholdet som noget Fast, som Noget, der ikke skal afhænge af tilfældige Omstændigheder, og ikke, som den ærede Forslagsstiller er gaaet ud fra, først at anstille en Prøve paa, om det ikke vil gaae med en collectiv Afstemning og lade den anden staae som den subsidiaire. Det er for mig Grunden, hvorfor Udvalgets Forslag synes mig at have Fortrin fremfor det, som er stillet af den oprindelige Forslagsstiller.

F. A. Hansen: Det er med megen Tilfredsstillelse, at jeg har hørt den ærede Forslagsstiller udtale sig saa indtrængende for Raaringen, og tillige i Forbindelse dermed for den personlige Forhandling, saaledes at Candidaterne selv kunne adspørges og faae Leilighed til fuldstændigt at udtale sig for deres Vælgere. Og just idet han har fremhævet Raaringen og Candidaternes personlige Fremtræden for Vælgerne, og ikke blot for enkelte Vælgere, men saavidt muligt for alle Vælgere tilfammen, har han vistnok derved fremført en væsentlig Indvending mod Udvalgets Forslag, ifølge hvilket ingen saadan Raaring finder Sted; men han har med det Samme, synes det mig, flaaet dybere og flaaet, saa at sige, Hul i sit eget Forslag tillige, ifølge hvilket Raaringen, idetmindste for en Deel, udelukkes. Desværre seer jeg i denne hele Sag — No-